

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sancti Bonaventvræ Episcopi Cardinalis Albanensis,
Seraph. Doctoris Ecclesiæ, Speculum Disciplinæ, Et
Profectus Religiosorum: Libelli ad pietatem vtilissimi**

**Bernardus <de Bessa>
Bonaventura <Heiliger>**

Antverpiæ, 1591

De speciebus tentationum. Cap. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53148](#)

Tentatione recoleret priorum dulcedinē quam expertus erat, & rediret ad Dominum quem tam amabilem senserat, ne diffidens & deficiens desperaret. Sic filiis Israël prius manda in deserto datur, & postea longo itinere & certamine fatigantur.

Exod. 16, 14

De speciebus temptationum.

CAP. II.

MULTAE autem sunt temptationum species. Una est subtractio & inopia devotionis. Aliæ tentationes, sine ista nullam vel minorem virtutem habent, cum ipsa sit quasi domus refugij ab omni tribulatione. Dominus mihi adiutor, & ego despiciam inimicos meos. Item, Si consistant aduersum me castra, non timebit cor meum. Subtracto ergo tam singulari refugio, homo quodammodo inermis expositus est hostibus temptationū: & ideo pauidus efficitur & pusillanimis, nisi fidei & spei firmitate se muniat, & patientia & humilitate se defendat, quæ tunc maximè habent locum exercendi se, & magnam gloriam promerendi. Fides autem probatur, si credit vera esse quæ iam desit per gustum dulcedinis experiri. Dulcia nimis sunt omnia, quæ de Deo credimus: sed gustus eorum ideo subtrahitur bonis, ut fides magis innitatur auctoritati scripturarum quam experientiæ propriæ, & magis ex hoc meritoria sit. Spes autem probatur, si confidat Deum sibi esse propitium, etiam cum flagellat: & ita studiosè studeat ei servire & placere in omnibus, ac si sentiat & videat cum sibi esse placatum. Vnde Abraham laudatur quod contra spem in spem credidit diuinæ promissioni, & non hæsitauit diffidenzia: certissime sciens quod quæcumque promisit Deus, potens

Tentatio
a privatio-
ne conso-
lationis.
Psal. 117, 7

Psal. 26, 3

Consola-
tionis spi-
ritualis
subtractio-
ne virtu-
tes pro-
bantur.

Gen. 4, 12

potens est & facere. Patientia probatur, si non murmuret contra Deum, quasi sua duricia hominem tribulet ut desoletur: & si longanimitas sustineat beneplacitum Dei, & non deficiat in aduersis. Humilitas probatur, si cogitet se dignè puniri, qui quasi indignus sit cōsolatione spirituali: & si iustificet Deum, quod iuste iudicauerit punitio rem, & ingratum priuando beneficio consolationis internæ. Tantum debet nobis Deus placere, & tantum debemus eum diligere, quando nos punit ut purget, ac si blandiatur ut consoletur. *Quis enim filius* Heb. 12, 7
quem non corripit pater? Ego quos amo, arguo Apoc. 3, 19
& castigo. Quidam etiam tentantur ex difficultate bene operandi, & habent aliquam bonam voluntatem, sed non fortem: & ex difficultate obstaculum inueniunt, quasi qui graue saxum voluunt, & inde affiguntur, tam ex remorsu conscientiae quæ accusat eos torporis, quam ex dolore tardi profectus, & desiderio vitæ sanctioris. Quidam enim vellent habere bona opera, & non valent ad ea exequenda seipso vincere. Iuxta illud Apostoli, Velle mihi adiaret; perficere autem non inuenio. Aliqua vero possent, sed ita videtur eis arida & parua quod diffidunt ea placere Deo, vel alicuius meriti forte: sic verobique neglecti sunt, & incident in quandam tristitiam: sicut dicit de talibus Bernardus: Sunt qui in studiis spiritualibus fatigati, & versi in torporem ambulant tristes in viis Domini: longos dies & longas conqueruntur noctes, frequenter murmurant, atido corde ad quilibet iniuncta accedunt, &c.] *Quidam enim horror terret eos, cum cogitant de profectu spirituali, quasi dicant apud se: Bona est victoria; sed dura est pugna.* Dulce præmium, sed labor merendi grauis. Sic exploratores missi in terrâ promissionis, reuersi com-

*Tentatio à
difficulta-
te bene
operandi.*

Rem. 7, 14

*Serm. 32°
in Cant.
ante medi-*

*climatice
in villa*

Ns. 13, 24

mendabant libertatem terræ , ostensis fructibus , sed terruerunt populum pro difficultate expugnationis hostium , & proceritate inhabitantium. Ita religiosi quidam explorantes terram per scripturas , magna gaudia cœli prædicant: sed pugnam temptationum & labores spiritualium exercitorum ita exhorrent , quod potius in deserto mori volunt quam introduci in terram promissionis: hoc est , magis volunt in quodam medio statu manere inter secularem vitam & spiritualem , quasi inter Aegyptum & terram promissionis in deserto ante conuersationis , quam per laborem & tribulationes peruenire ad gratiam perfectionis. Gigantes etiam terræ mirantur , & timent quasi in ostra Enachin , cum magnorum sanctorum virtutes considerant : & de propria paruitate dissidentes illorum perfectionē attingere , non ex humilitate sed ex pauiditate desperant , causantes & murmurantes contra Dominum , quod tam dura servititia ab homine requiratur sicut illi cum educti essent de Aegypto , ad tales miserias tolerandas. Inde etiam est quod tam pauci ad perfectionem perueniunt: sicut de omnibus supra ad pugnam numeratis tantum duo ad terram promissionis intrauerunt:

Cur pauci ad perfectionem perueniāt. **Nu. 14, 29** quia soli illi perfecti sunt inter religiosos qui in pugna temptationis & in exercitio virtutis infatigabiliter constantes fuerint in pugna , resistendo malis , & in exercitio insistendo bonis usque in finem. Ex hoc sequitur alia tentatio , scilicet fastidij , quia fastidit homo omne bonū , taret eū orare , legere , meditari : taret eum audire bona vel loqui vel operari , vel interesse diuinis , etiam quæ sine graui labore facere posset. Et exinde cum ad magna virtutum præmia peruenire dissidit , ciuiam in minoribus exerceri fastidit. Et quod hæc tentatio

Tentatio
fastidij.

tatio ex priori oriatur, ostenditur: quia statim ^{No. 21.}
 post murmur populi pro labore, sequitur mur-
 mur pro fastidio mannae, quod significat spiri-
 tualis refectionis alimentum, sicut sunt verba
 sacrae scripturae, & bona opera, quae pascunt ani-
 mam & reficiunt conscientiam. De hoc Pro-
 pheta dicit: Omne escam abominata est ani-
 ma eorum: & appropinquaverunt usque ad <sup>Psal. 106.
18.</sup>
 portas mortis. Ad duo autem trahit ista tenta-
 tio, aut ad exteriores consolatiunculas & secu-
 lares levitates: ut qui non habet in spirituali-
 bus delectationem; saltet in carnalibus quæ-
 rat & secularibus nugis, quo consulat fastidio
 quo vexatur. Sic & illi qui manna nanseant, ^{No. 12.}
 carnes concupiscunt, & pepones & porros, &c.
 id est, carnalia & terrena gaudia, & solicitudi-
 nes exteriorum negotiorum, quæ sua acredi-
 ne quasi porri fastidientem gustum mutando
 delectant, sed postea conscientiam amarica-
 tam ad fletum compellunt. Aut ad nimiam
 tristitiam trahit hæc tentatio fastidij, dum non
 habet in spiritualibus delectationem, & in car-
 nalibus consolari renuit: & sic nusquam inue-
 niens refugium magno mœrore consumitur.

Solum ergo restat, ut instanter clament ad Do-
 minum cum tribulatur, ut de necessitatibus <sup>Psal. 106.
19.</sup>
 suis liberentur, & sacrificent sacrificium lau-
 dis & anausicnt opera eius in exultatione, id
 est, recolant beneficia Dei: ut ex illis ad lau-
 dem eius in exultatione spiritus prouocentur.

Quæ si statim non successerit, sequitur alia Tentatio
 tentatio grauis impatiæ contra Deum, quare <sup>impatien-
tia.</sup>
 tam durus & immisericors sit tribulato, quare
 tam parcus in dando egeno gratiam, & iam
 anxie petenti, & tam importune pulsanti. Et
 hæc tentatio quandoque tam valida est, quod
 quasi insanit homo, & palpitat ex vehementi
 mœrore: quia ibi non inuenit solarium quod
 debe-

Mat. 7,8
deberet ei esse unicum refugium, scilicet in oratione & in tanta supplicatione, cum Dominus dicat: Omnis qui querit, inuenit. Clamo

Lob. 30,20
ad te, & non exaudis me: sto, & non respicias me. Mutatus es mihi in crudellem: & in duri-

Esa. 63, 15 tia manus tuæ aduersaris mihi. Multitudo vi-

scerum tuorum, & miserationum tuarum, su-

Abac. 1, 2 per me continuerunt se. Usquequo Domine clamabo, & non exaudies, vociferabor vim pa-

Psal. 12,1 tiens, & non saluabis? Usquequo Domine ob-

liuisceris me in finem, usquequo auertis facie

Psal. 43, 23 tuam a me? Item, Exurge, quare obdormis

Domine? exurge & ne repellas in finem. Item

Ezod. 17,7 illud murmur filiorum Israël: Est ne Deus in

nobis an non? Hæc omnia illius temptationis

anxietatem exprimunt, quæ non valet melius

superari, quam patienter tolerando & humili-

ter expectando, donec nobis benignitatis sua

vultum dignetur ostendere, & manum largi-

tatis aperire: ut cælum quod super nos quasi

Psal. 84,13 æneum sentitur, stillas gratiæ nobis influat: &

terra cordis nostri quasi ferrea, emollita plu-

uiis benignitatis Domini fructum suum, &

affectionis pios & desiderium deuotionis germi-

Tentatio net. Illa autem tentatio magis periculosa est,

animus mo- quæ minus molesta sentitur: quando ex longo

lestæ peri- vnu subtractionis gratiæ deuotionis, & post

anxia multa desideria & labores pro recupe-

randa gratia homo quasi lassus remittit ani-

mum ab intentione querendi; & sub colore

patientiæ desinit oculos attollere ad opes, quas

habere se posse non videt: & indignanti hu-

militate cogitat se indignum tali gratia: quia

forsitan aliud de illo præordinavit Dominus,

ut ad exteriora cōuersus multis prospicit, & ideo

ab interioribus sit repulsus. Vult etiâ sub dis-

cretionis velamine deinceps parcere sibi, ne

corpus nimis debilitetur, vel caput irrecupera-

biliter

biliter destruatur. Et incipit remissior esse in studio orationis, & ad confabulationes promptior, ad euagandū paratior, ad corporis comoda studiosior, ad inanes iocos promptior, ad exteriorēs occupationes sub specie redimēdi tempus vtiliter, voluntarius & intentus. Et ita paulatim subtrahitur à primo feroore, & desiderium proficiendi refrigerescit, & studium languescit, & subintrant affectiones religiosarum seminarum, & visitationes earum: & omnibus aliis extinctis solum remanet ei ad solatum débile, quod adhuc scit loqui de spiritualibus: per quod vel seipsum præfert multis inexpertis talium experientiarum spiritualium, vel acquirit sibi nomen apud religiosas feminas, quę existimant eum loqui ex cordis abundantia, & esse bonum instructorem vitæ spiritualis & deuotionis internæ. In huius tentationis tempestate plurimi fluctuant, & pauci enauigant: quia nec amor Dei afficit, nec desiderium trahit, nec timor stimulat, nec feroor proficiendi vrget: remissi in omnibus, & si quę bona videntur facere, ex vsu quodam vel ex pudore humano faciunt; vel ex timore, ne deteriorius eis contingat. Vnde qui hoc superare desiderat, oportet ut vim sibi metat tam cordi quam corpori: sicut pigrū animal quod calcaribus tuditur, flagellis agitatur. Quidam trahuntur impetu ferooris ad bonum. Sicut igitur illi indigent fræno quo retrahantur ne præcipitentur: ita alij indigent flagello impellente, quo ad bonum quasi coacti incitentur. Misericors autē Deus quo difficilius quis in tentationis pugna certauerit, eo maioris perfectionis ei gratiam tribuet in præsenti, & maiori gloriæ præmiū in futuro. Sunt aliæ plurimæ tentationum species, quarum naturam, origines & causas prosequi longum est. Si

enim nullus medicorum omnes morborum corporalium varietates & dolores plenè potest cognoscere; quanto minùs spirituales morbos temptationum & passionū, quæ subtiliores sunt, valet aliquis plenè discernere, nisi Spiritu sancto plenissimè illustratus. Acerbissimæ tamen temptationes videntur, hæsitatio in fide Catholica, & desperatio de Dei misericordia, & spiritus blasphemiae contra Deum & contra sanctos, & tentatio sibimet iniiciendi manus & se perimendi: & quædam perplexitas querulæ conscientiæ medicinale consilium non admittens.

Tentatio-
nes grauiſ-
ſimæ.

*De remedis contra acerbissimas tem-
tationes.*

CAP. III.

CONTRA tales, ista maximè valent remedia. Primo, ut consolentur, quod non timeant illasturbationes: quia magis proficiat ad meritum patienti quam ad detrimentum. Secundo, quod patienter tolerent: sicut si Satanæ visibiliter vel sensibiliter aliquem turbaret. Tertio, quod non curentur, nec ratione in eis resistatur: quia ex hoc magis quasi confricatae inflammantur, sed ad alia tractanda se conuerteret homo, quibus abstractus à se obliuiscatur passionis suæ: sicut corporali passione laborans, si habet quo occupatus obliuiscatur sui, leuius interim torquetur. Quartò, ut orationibus suis & aliorum bonorum hominum misericordiæ diuinæ remedium imploret.

De